Disperare

Poeme filosofice

Sorin Cerin

SORIN CERIN

DISPERARE

Poeme filosofice

2018

SORIN CERIN
- DISPERARE -
-poeme filosofice-

Manufactured in the United States of America

ISBN-13:
978-1720802624

ISBN-10:
1720802629

SORIN CERIN
- DISPERARE -
-poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- DISPERARE -
-poeme filosofice-

1) Apa amară a Iluziilor Vieții și Morții

Eliberat de mine însumi,
pe Țărmurile Pustiurilor de Cuvinte,
pe care-mi beau însetat,
din cănile de pustiu ale Destinului,
Apa amară a Iluziilor Vieții și Morții,
dar nu înainte de a spăla cu ea,
Tălpile Non-Sensurilor Existenței,
în care mi-am întrupat,
Visele de Iubire,
ale Lumii de dinainte de Lume,
ce mi-au fost spulberate,
de Vânturile Deșertăciunii,
ce bat spre Nicăieri,
spulberând Cuvântul Facerii,
către Zările Singurătății,
de noi înșine.

2) Mi-au furat până și Coroana de Spini

Răstignit pe Cerul Deșertăciunii,
zidit la temelia Durerii,
Iluziilor Vieții și Morții,
Non-Sensurile Existenței,
mi-au furat până și Coroana de Spini,
a Disperării,
pe care mi-o cer înapoi,
fiind atât de singur,
fără strânsoarea ei care-mi înțepa,
până și ultimele Simțăminte,
ce pășeau hotărâte spre Moartea,
în care li se pierdeau,
Durerile,
după storurile vagaboande ale Gândurilor,
ce au ajuns să doarmă pe unde apucau,
înjosind până și străzile pustii ale Deșertăciunii,
cu mirosul de morgă al Privirilor lor,
ce se descompun solemn,
în Ochii de Cer plumburiu,
care nu mai exprimă nimic,
mai demult decât Vremea.

3) Răzbunări

Zodiile de ceară ale Privirilor,
se topesc pe asfaltul negru,
 pătat cu smoala Gândurilor,
pe care calcă,
 roțile perverse ale Timpului,
ce strivesc Zilele,
într-o procesiune religioasă,
 a Deșertăciunilor,
ce se îndreaptă într-un convoi funerar,
ținând lumânările Iluziilor Vieții și Morții,
în mâinile însângerate,
 ale Destinelor unor Răzbunări,
ce nu-și vor mai vedea niciodată,
Noaptea rece și insalubră,
în care ne pierdem Visele,
 la masa de joc,
 a Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

4) Noi cei de dinaintea noastră

Retras în colțul de Univers,
al desfătărilor paradisiace,
Dumnezeu pare să fi uitat,
de Greșelile Creației sale,
lăsând Ochii de Cer ai Viselor,
să se înece,
în Lacrimile Furtunilor Nopții,
ce-aduc limbile de foc,
ale Flăcărilor Amintirilor din Viitor,
ce ne ard Sentimentele,
mistuindu-le de dorul celor care am fost,
noi cei de dinaintea noastră,
care nu mai coborâm,
de mai demult decât Vremurile,
în gara pustie a Sufletelor,
ce ni se destramă,
în sita deasă,
a Iluziilor Vieții și Morții,
care ne cern Disperările,
pentru a coace din ele,
pâinea Suferinței,
a Zilelor ce vor urma.

5) Trăgând Viața de părul încâlcit

Confuzi,
că ne-au înflorit,
 rănile Depărtărilor de noi înșine,
și în grădinile Sufletelor noastre,
căutăm Calea spre Absolut,
a Disperării,
ce ne lasă să alegem,
tot ceea ce vrem,
dintre Deșertăciunile Timpului,
știind că nu avem cum să ratăm,
Moartea,
ce nu ne va mai lăsa,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
 să intre pe Tărâmurile ei,
trăgând Viața,
 de părul încâlcit al Clipelor ucise,
în Privirile goale și pierdute ale Zilelor.

6) Întrupat în Moarte

Rădăcinile Timpului,
 au început să putrezească,
pe Ferestrele sparte ale Gândurilor,
ce-au evadat,
 din închisoarea Iluziilor Vieții și Morții,
căutând Lumina Divină a Viselor,
 ce aleargă pe razele,
 unei Stele a Nemuririi,
 care nu va cădea niciodată,
cu noi,
pe Țărmurile pustii,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
care ne înconjoară,
Destinul rătăcitor,
întrupat în Moarte.

7) Care fac furori

Speranțele,
 vor să ne îmbrace,
 Revederile,
purtând Valizele Goale,
 de Zâmbete,
ce îmbrățișează,
Hainele Zilelor pătate,
așezate pe Cuierele ruginite,
 ale Viselor,
pe care ar vrea să le poarte,
Moartea,
la Balul Iluziilor,
 Non-Sensurilor Existenței,
unde să fie invitată,
 de către Destinul nostru,
la dansul acelorași Deșertăciuni,
 care fac furori,
prin saloanele de masaj isteric,
ale Absurdului.

8) Articulațiile Durerii

Drumuri coclite,
de saliva Orizonturilor însângerate,
urmate de Gândurile străvezii,
 ale Hazardului,
ce cad ruinate la margine de Destin,
fără a mai contempla,
Rănile Absurdului,
 care seacă măduva Zilelor,
ale căror oase golite de orice conținut,
sunt furate de Iluziile Vieții și Morții,
pentru a cânta la ele,
Disperarea Vremurilor,
pe care le urmăm tăcuți,
către Articulațiile Durerii,
Non-Sensurilor Existenței,
care se pierde în Moarte.

9) Apa Disperării

Zeii Dorințelor,
dezgoliți de Iluziile Vieții și Morții,
își caută ștreangurile,
Adevărului Absolut,
pentru a se sinucide,
înainte ca să se lumineze,
Ziua nedumerită,
de propria ei Goliciune,
atât de căutată,
de Orgoliile lascive,
ale Compromisurilor,
pe care nu ar mai da,
Nimeni Nimic,
dacă ar afla,
calitatea Mocirlei,
Non-Sensurilor Existenței,
în care ne-am întrupat,
Amintirile Viitorului,
pentru ca Destinul olar,
să făurească din noi,
cănile de pustiu,
din care să-și bea Apa Disperării,
Fericirea.

10) Când soseam

Garduri de Zâmbete încremenite,
ne lovesc străzile aglomerate de Disperări,
ale Viselor,
ce nu mai zburdă libere,
prin curțile Zilelor dezmoștenite,
până și de propriile Goliciuni,
în care ni se auzeau,
 Ecourile surde ale Dorințelor,
ce cădeau secerate,
în Țărâna Non-Sensurilor Existenței,
care ne așteptau de fiecare dată,
la Porțile Destinului nostru,
când soseam,
 de la Întâlnirea Întâmplării Neîntâmplătoare,
cu Iluziile Vieții și Morții.

11) Traversând pe Trecerile Zilelor zebrate

Lipiți de perna Disperării,
pe care-și dorm somnul de veci,
al Iluziilor Vieții și Morții,
Anii au încăruntit,
așteptându-ne Amintirile Viitorului,
ce refuzau să mai vină,
traversând pe Trecerile,
Zilelor zebrate,
ale Privirilor noastre,
pe care obișnuim de fiecare dată,
să mergem,
atunci când dorim,
să ne unim străzile Sufletelor,
sub acoperământul,
unui singur Orizont,
al Iubirii.

12) Atât de bogate în Moarte

Zodiile de Lumină Divină,
ar fi dorit să ningă,
cu muguri de Destin,
peste Lacrima Anotimpului Vieții noastre,
care s-a prelins,
printre Gratiile,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
brăzdând obrazul uscat al Disperării,
pentru a se revărsa,
mai apoi,
cât mai departe,
de noi înșine,
în Ridurile Durerii,
care ne unește,
Cerul Cimitirelor de Cuvinte,
pe care ni le adresăm zilnic,
cu malurile abrupte ale Orgoliilor,
însoțite de fiecare dată,
de Compromisurile,
ce ne ascund,

monezile Privirilor pierdute ale Iubirii,
prin buzunarele unor Destine,
atât de bogate în Moarte,
încât nu le mai sunt de nici un folos,
la Târgurile Prafului de Stele,
al Viselor,
de pe străzile părăsite ale Deșertăciunii.

13) Să ne acopere cu rădăcinile lor

Poduri suspendate,
peste râurile de Sudoare,
ale Cerului,
care trage din greu,
Ochii descumpăniți,
ai Viselor împotmolite,
prin noroiul Deșertăciunilor,
din care înfloresc de fiecare dată,
mugurii Disperării,
udați din plin,
cu Apa Iluziilor Vieții și Morții,
pentru a crește,
îndeajuns de viguroși,
încât să ne acopere,
cu rădăcinile lor,
orice încercare,
de a redeveni noi înșine,
cei de dinainte de a fi,
această Existență,
a Nimănui.

14) Disperare

Oricât aș dori să închid definitiv,
Porțile de Foc,
ale Disperării,
la spatele Umbrelor Iubirii noastre,
tot vor răzbate noi Flăcări de Întrebări,
care să ne mistuie Sentimentele,
cu Depărtările din ce în ce mai mari,
dintre noi înșine,
și Cimitirele de Cuvinte,
pe care le folosim,
să umplem locul gol al Privirilor,
ce cad mereu,
în Prăpastiile Durerii,
în care ni s-au aruncat Visele,
ce nu mai puteau suporta,
Goliciunea Zilelor,
care ne făceau semne obscene,
să le urmăm,
transformându-ne,

în Lacrimi de Disperare,
prelinse pe fața Bordelurilor,
de Întâmplări Neîntâmplătoare,
ale Timpului,
căruia i-am fi dat orice,
să nu mai apară,
în Calea noastră,
Niciodată.

15) Sub Soarele Disperării

Răstigniți pe pieptul Condiției Umane,
ne îndreptăm de fiecare dată,
către Moarte,
Zâmbetele încremenite,
 ale Eternităților de Clipe,
pentru ca noi să trăim,
 sub Soarele Disperării,
unde suntem ținuți captivi,
 de Iluziile Vieții și Morții,
care se spală de fiecare dată,
la ivirea Zorilor Deșertăciunii,
cu Lacrimile Cuvântului Facerii noastre,
alături de Păcatele Originare,
croite după chipul și asemănarea Dumnezeului,
care ne-a răpit,
din brațele Luminii Divine,
a Iubirii.

16) Pe spatele Compromisurilor

Roțile Anilor,
stâlcesc în bătaie Depărtările,
de noi înșine,
pe asfaltul negru și rece al Viciilor,
în care ne înecăm Orgoliile,
pentru a traversa Rugina Lacătelor,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ale căror chei,
au fost aruncate de către Moarte,
în brațele deschise ale Disperării,
ce ne înconjoară mormintele Privirilor,
din ce în ce mai abătute,
ale Destinelor funerare,
ce ne-au fost date,
de către Greșeala Creației,
să le ducem pe spatele,
Compromisurilor.

17) Cănile de pustiu ale Abatoarelor de Zâmbete false

Caravane de Riduri,
adânci și descumpănite,
de Anii înfrânți,
ai Sentimentelor ascunse,
de Zilele Goale și secate,
până în măduva Clipelor,
duc Tainele Crezurilor,
în cănile de pustiu,
ale Abatoarelor de Zâmbete false,
spre drumurile prăfuite,
ale stelelor căzătoare,
ce ne înmormântează Destinele,
pe bolțile întunecate,
ale Disperării,
ce aleargă cu noi,
spre Nicăieri,
fără să mai poată gândi,
la Șansa evadării,
din închisoarea,
propriului nostru Sine,
întrupat în Țărâna,
Iluziilor Vieții și Morții.

18) Pentru a se împlini Paradoxul Condiției Umane

Fulgeră cu Pasiuni voluptoase,
peste valurile Zorilor decojiți,
de pe pereții ruinați ai Destinelor,
ce-ar fi trebuit să ne vopsească,
Orizonturile însângerate,
cu Pensula folosită,
la pictura icoanelor Credinței,
ce a reușit într-atât de bine,
să ascundă defectele criminale ale Sfinților Părinți,
pierduți prin Genele defecte ale Sângelui alterat,
de Străbunii Deșertăciunii acestei Lumi,
care circulă și azi prin venele noastre,
încât și acum,
Genunchii oropsiți și plini de Pierderi,
ale Singurătății de propriul Sine,
se prosternează înaintea Zidurilor apuse,
din Catedralele unor Orgolii,
care se laudă prin Târgul Legendelor,
că ar fi găzduit undeva-cândva,
o Iubire,
ce s-a dovedit a fi,
a Nimănui,
motive pentru care,
a fost trecută în rândul Divinităților,
tocmai pentru a se împlini,

Paradoxul Condiției Umane.

19) La dansul Iluziilor Non-Sensurilor Existenței

Resturi de Zâmbete,
stau aruncate,
în coșurile discrete,
de pe fața Fericirii,
pe care am invitat-o,
la dansul Iluziilor,
Non-Sensurilor Existenței,
jonglând printre Ridurile adânci,
ale Disperărilor,
care ne aplaudau,
prestația impecabilă,
de a plonja,
direct în cănile de pustiu,
ale Sufletelor unor Clipe,
pe care nu le băuserăm încă,
fără să știm cât de amare,
le erau trupurile Cuvintelor,
pe care ni le șoptea,
Moartea,
la urechile surde ale Deșertăciunii,
acestui Paradis al Infernului.

20) La patinaj de Cuvinte

Înveșmântat cu mantaua Dezolării,
pe frigul de sfârșit de Lume,
al Non-Sensurilor Existenței,
pe buzele Cuvintelor cărora,
este veșnic înghețat,
astfel încât de fiecare dată,
Disperarea ne invită,
la patinaj de Cuvinte,
alături de Moartea,
care-și ascunde fardurile Iluziilor,
alături de Oglinda spartă a Creației,
în care își privește chipul pe furiș,
al propriei Ființe,
din care ne-a suflat și nouă Viața,
pe care ne-a ascuns-o,
în buzunarul Viselor deșarte,
ale Zilelor,
pe care se decide să ni le fure,
din respirația Destinului.

21) În soarele arzător al Întrebărilor

Am primit fiecare,
câte o felie de Întunecare,
de la Destin,
pentru a nu se dezgheța,
Iluziile Vieții și Morții,
în soarele arzător al Întrebărilor,
renegate de fiecare dată,
de către Conștiința apăsătoare,
a Disperării,
care ne înveșmântă,
Paradisul Infernului Sacru al Lumii,
unui Dumnezeu,
atât de străin de noi înșine,
încât ne-a vândut Iubirea,
la Târgul vitelor de povară,
ale Deșertăciunii.

22) Ținându-se de toartele Cănilor de Pustiu

Strunele Fericirii ruginite,
au început să se destrame,
sub arcușurile grele ale Disperării,
Zâmbetelor înghețate,
ale Speranțelor atât de fierbinți,
încât ne-au aprins,
candela Frământării,
de la mormintele Zilelor,
pentru pioasă aducere aminte,
a Privirii înmormântate,
prin Cimitirele Iubirilor,
care au fost accidentate grav,
de către Deșertăciunile,
Iluziilor Vieții și Morții,
decedând mai apoi,
ținându-se de toartele Cănilor de Pustiu,
care le-a promis Apa Nemuririi,
neștiind că aceasta era adusă,
din brațele Indiferenței.

23) Focul lăuntric al Frământărilor

Ziua și-a tras ciorapii negri,
ai Iluziilor Vieții și Morții,
ca să nu o cuprindă frigul Adevărului Absolut,
pe buzele Cuvintelor atât de înghețate,
încât devin casante la cea mai mică atingere,
a Întrebărilor zebrate,
ce unesc străzile Deșertăciunii,
devenind Treceri pe care le traversează,
Sufletele descompuse și mistuite,
de atâta Gol,
în care li se prăbușesc Simțămintele,
încă de la primele ore ale Dimineții,
ce-ar dori să-și răcorească,
Focul lăuntric al Frământărilor,
cu noi scene de Iubiri,
pe care nu mai joacă,
nici unul dintre Destine,
fiindu-le interzis,
de către Disperarea,
Non-Sensurilor Existenței,
ce nu dorește să-și piardă întâietatea,
înaintea Păcatelor Originare,
ale unui Dumnezeu,
total dezinteresat,

de acest Paradis al Infernului,
pe care-l trăim.

24) Pe spatele Zilelor noastre

Ridurile adânci și pline de secetă,
ale Fericirii,
sunt ocolite,
până și de cănile de pustiu ale Absurdului,
pe care le așteaptă,
Iubirea,
cu Ochii de Cer pierduți,
pe Zidurile de neatins,
ale Orizonturilor unor Priviri descompuse,
de Iluziile Vieții și Morții,
ce sorb din căușul palmelor Deșertăciunii,
Puterile izvorâte din Focul nestins,
al Disperării,
aprins de Păcatele Originare,
pentru a ne incendia Destinele,
cu Suferința Non-Sensurilor Existenței,
pe care trebuie să o ducem,
pe spatele Zilelor noastre.

25) Culorile țipătoare ale Fericirii

Regăsiri pierdute,
 printre spinii otrăvitori ai Cimitirelor de Vise,
în care ne-am înmormântat,
 de fiecare dată,
Eternitățile Clipelor,
pe care am fost blestemați să le strivim,
odată cu trecerea noastră,
prin calvarul Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care ne-a pus,
 pe umerii Speranțelor deșarte,
întreaga greutate a Vieții,
ce trebuie neapărat dusă,
 până la porțile Morții,
care ni se deschid negreșit,
de fiecare dată,
la fel de întunecate,
precum ne-a fost și Cerul acestei Lumi,
oricât de mult,
s-ar fi chinuit Absurdul,
să ni-l picteze,
în Culorile țipătoare ale Fericirii.

26) Să mai scadă tensiunea arterială

Gratii de Nori zebrați,
împart Ochii Cerului Cuvintelor,
în felii de Disperare,
pe care să treacă Pașii Destinelor,
atât de așteptați,
de Corbii negri ai Gândurilor,
ce se ospătează,
cu fiecare Înțeles,
asociindu-l cu o garnitură de Absurd,
numai bun,
să mai scadă tensiunea arterială,
a Iluziilor Vieții și Morții,
atât de îngrijorate de soarta Suferinței,
încât de fiecare dată,
fac tot posibilul ca nu cumva,
aceasta să piardă din vitalitate,
și să rămânem pradă Fericirii,
care le-ar detrona menirea,
de a fi gardienii,
Păcatelor Originare.

27) În acest Univers al Penitenței

Nu există restricții de viteză,
pentru Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
atunci când vrem,
 să ne bem Disperarea,
din cănile de pustiu,
care ne îmbie de fiecare dată,
să le sorbim Absurdul,
 până la ultima picătură,
a Vieții și Morții,
pentru care Fericirea,
 este o banalitate la fel de mare,
 precum Suferința,
în acest Univers,
al Penitenței.

28) Să ne cățărăm Liberul Arbitru

Atunci când suntem întrebați,
la porțile Cimitirelor de Speranțe,
dacă mai credem,
 în Nemurirea unei Iubiri?,
vom fi loviți de fiecare dată,
de Iluziile Vieții și Morții,
cu Visele deșarte ale Întrebărilor,
rătăcite printre Răspunsurile,
care se pierd,
 în Moartea salvatoare a Simțămintelor,
ce nu mai pot duce povara amară și grea,
 a Păcatelor Originare,
pe zidurile lunecoase ale cărora,
 încercăm să ne cățărăm,
Liberul Arbitru,
prăbușit în mocirla Întrupării,
de fiecare dată.

29) Meniul Disperărilor

De fiecare dată,
atunci când este invitată,
o Naștere a unui Destin,
la masa Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
este adus Meniul Disperărilor,
plin cu Pagini de tortură,
din care se pot alege,
cele mai rafinate produse,
care cu siguranță,
vor isca pofta Suferințelor,
care vor comanda,
la rândul lor,
peste măsură,
noi Zile Goale în sos de Singurătate,
sau Pâinea Sărăciei,
pusă pe masa Hazardului,
despărțită de gratiile,
Iluziilor Vieții și Morții,
de Ochii înfometați ai Speranțelor,
ce se vor dovedi a fi zadarnice.

30) Nu credeam să plecăm vreodată

Eram atât de multă Lumină Divină,
pe frunzele Nemuririi,
care nu se veștejeau niciodată,
sub razele îmbietoare venite din Steaua Iubirii,
ce opreau de fiecare dată și în gara noastră,
inundându-ne cu Fericirea lor,
din care ne alegeam,
Eternitățile de Clipe strălucitoare,
să ne încânte Ochii de Cer ai Pasiunii,
din al cărei Paradis,
nu credeam să plecăm vreodată,
până când ne-am privit,
în cioburile sparte de Evenimentul Primordial,
ce aparțineau Oglinzii Infintiului,
și ne-am văzut fețele întrupate,
în Lacrima fără de sfârșit,
a unei Lumi a Iluziilor Vieții și Morții,
unde nu mai eram noi cei de dinainte,
ci cu totul alții,
care știam de Existența Suferinței,
prin Cunoașterea,
în care ne adâncisem tot mai mult,
aflând că și Disperarea,
poate fi fără limite,
atunci când rătăcește,

prin Universul Durerii.

31) Fericire Funerară

Zeii carelor alegorice ale Desfătării,
vor cât mai mult Vin de Vorbe Goale,
pe mesele pline cu Vise sălbatice,
prinse în lațurile Credințelor,
Păcatelor Originare,
atât de pline de oasele amare ale Suferințelor,
încât s-au înecat toate Limbile Gusturilor,
încâlcindu-se unele în altele,
până când nimeni nu mai simțea Nimic,
moment în care a luat Ființă,
Cuvântul Facerii,
care a început,
să-și pregătească Țărâna Întrupării,
în care să-și poată înmormânta,
toate Speranțele,
ce nu ar fi conforme,
cu Iluziile Vieții și Morții,
devenite etalon de Fericire Funerară,
al Ochilor de Cer,
înecați în Disperările,
ce vor brăzda această Lume.

32) Sperând cu ultima suflare

Răstignit pe mormântul,
Adevărului Absolut,
Străinul Subconștient,
încă mai respiră,
prin venele tăiate,
ale Genelor Străbunilor noștri,
sperând cu ultima suflare,
să ne poată povesti,
Legenda Amintirilor din Viitor,
unde eram cu totul alții,
față de cei de acum,
Întrupați în Țărâna Mormintelor de Vise,
care ridică Zidurile Disperărilor,
folosind cărămizile Durerii,
fabricate din oase de Cuvinte albite,
de Zilele Goale,
ale Singurătății,
de noi înșine.

33) Până la ultima picătură de Uitare

Străzi prăfuite,
cu Sentimente irosite,
de Vânturile Deznădejdii,
ce bat fără încetare,
Destinele răvășite,
de Remușcările,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce au decis să-și calce,
Orizonturile Disperărilor,
în picioarele Indiferenței de plumb,
a Zilelor Ochilor Goi,
care-și urcă Cearcănele,
pe Treptele Absurdului,
până când ating Înălțimile izbăvitoare,
ale Morții,
pe care o bem,
până la ultima picătură,
de Uitare.

34) Din piatra amară a Zilelor

Aripi de Îngeri,
venite să ne salveze,
au rămas prinse,
în gardurile de sârmă ghimpată,
ale Disperării,
ce nu le permite să zboare,
pe Ochii de Cer,
ai Suferințelor,
adânciți în cearcănele,
sculptate de Iluziilor Vieții și Morții,
din piatra amară a Zilelor,
unde am fost condamnați,
să ne ispășim,
Întruparea în Țărână a Viselor,
Păcatelor Originare,
pentru Vina unui Dumnezeu,
al Nimănui.

35) Atât

Ploua cu Sentimentele din noi,
atât,
de tare,
încât până și acoperișurile Disperării,
au fost sparte,
lăsând să treacă Lacrimile curate,
ale Ochilor de Cer ai Iubirii,
pe fruntea Străinului nostru Subconștient,
care nu mai văzuse,
atât,
de multă Apă plină de Simțire,
niciodată până acum,
pe acest Tărâm al Absurdului,
din care să răsară Vise,
atât,
de strălucitoare,
precum cel al evadării din noi înșine,
încât până și Iluziile Vieții și Morții,
să orbească,
ascunse prin Întunecimile adânci,
ale Regretelor,
că au fost părtașe la,
atât,
de multă Durere,
pe care au împărțit-o acestui Univers,

ce până acum părea a fi al Nimănui.

36) Arșița Singurătății

Cortegii funerare de Zile,
se îndreaptă tăcute,
 spre Asfințitul Regăsirilor,
din care își trag seva,
Morgile de Cuvinte,
pline de Priviri căzute,
și decăzute,
în gropile Iluziilor Vieții și Morții,
din care înfloresc lăstarii Disperării,
ce aduc Umbra sfidătoare,
a spinilor din coroana Mântuirii,
răstignită,
pe Păcatele Originare,
ascunse prin Patimile rănite,
de Arșița Singurătății.

37) A gândit în detaliu

Stropii de venin,
 ai Ploilor de Așteptări,
inundă fruntea Absurdului,
cu șiroaiele de Iluzii ale Fericirii,
ce sfarmă orice împotrivire a Nerăbdării,
ce ar putea să clădească,
noi stăvilare de Gânduri,
care să oprească potopul,
Orgoliilor rănite ale Predestinării,
Cuvântului Facerii,
din care nu vom înțelege,
 nimic altceva,
decât că a trebuit să ne izbăvim,
 prin Moarte,
pentru a fi pe placul,
 unor Păcate Originare,
izvorâte din Greșeala Creației,
unui Dumnezeu,
ce a gândit în detaliu,
acest Univers al Tenebrelor.

38) Care abia se întrezărește

Mi-am aruncat mantaua Grijilor,
de pe spatele împovărat al Zilei,
încercând să evadez din mine însumi,
pe Țărmurile unui alt Tărâm,
pe care nu au mai călcat,
 Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
lăsându-și Urmele Zidurilor de Cuvinte,
pe nisipurile mișcătoare ale Clepsidrelor,
desfundate de avariția Timpului,
pe asfaltul negru al Disperării,
 Zorilor de smoală,
ce nu reușesc să se agațe,
 de Lumina Divină,
care abia se întrezărește,
prin Amintirile Viitorului.

39) Timpul prea bătrân

Rebuturi întunecate de Înțelesuri,
așteaptă să fie aruncate,
la coșul de gunoi,
al Iluziilor Vieții și Morții,
pentru a evada,
într-o altă Realitate,
unde Libertatea,
nu se prinde în aceeași Horă,
cu Cătușele fierbinți,
ale Viselor erotice,
din Privirile unor Zile Goale,
scăpate de sub control,
de către Timpul,
prea bătrân,
încât să mai alerge ca altădată,
după Moartea,
care le-ar fi arătat cum să se comporte,
cu Disperările care le frecventează,
Bordelurile de Cuvinte.

40) Moartea care moare numai odată cu propria ei Ființă

Împovărat de plumbul cenușiu,
al Norilor de Gânduri,
ce-au tunat și fulgerat,
peste Agoniile Condiției Umane,
Cuvântul Facerii,
a avut un moment de sinceritate,
cu propriul său Sine,
acceptând că este o unealtă umilă,
a Iluziilor Vieții și Morții,
de care nu poate scăpa,
decât prin Moartea,
care moare numai odată,
cu propria ei Ființă,
fără de care,
totul ar reveni la Tărâmurile de dinainte,
de a fi această Lume,
despre care ne poate povesti,
numai Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
ascuns în noi ca să ne salveze,
șoptindu-ne despre Amintirile Viitorului.

41) De pe Zidurile amenințătoare ale Deșertăciunii

Normalitatea Iluziilor Vieții și Morții,
consta în Ierarhia Disperării,
pornind de la baza ei,
unde se află întotdeauna și negreșit,
Suferința,
până în vârful ocupat de Fericirea,
care este cel mai greu,
de suportat sau de pierdut,
pe umerii Lacrimii unui Timp,
al Nimănui,
precum este al nostru,
atunci când se măsoară,
doar în firele cărunte,
ale Anilor pierduți,
de pe Zidurile amenințătoare,
ale Deșertăciunii.

42) Atât de distorsionat

Galaxii ale Disperării,
se rotesc în jurul,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
pentru a lovi ora exactă a Deșertăciunii,
din care își trag seva Destinele,
spânzurate de Întunericul rece și inert,
al Cuvântului Facerii,
lovit de soarta Păcatelor Originare,
ale unui Dumnezeu,
în care ne-am reflectat chipul Nemuririi,
atât de distorsionat,
încât s-a gândit în mod eronat,
că doar prin Moarte,
putem deveni Ființe de Lumină Divină,
cum am fost undeva-cândva,
dincolo de acest Univers,
al Compromisurilor,
pline de Greșeli ale Creației.

43) Călcând pe Jarul Durerii

Depărtări zidite-n Orizonturile de necuprins,
ale Disperării,
ne apasă amenințătoare,
Catedralele Viselor,
nepătate de nici o Icoană,
a Păcatelor Originare,
unde suntem avertizați,
să ne ducem Disperările,
pe umerii înlăcrimați ai Sufletelor,
pentru care Universul Iubirii,
trebuie să devină,
o Penitență îndelungată,
pentru niște Greșeli ale Creației,
care nu ne aparțin,
dar pe care trebuie să le plătim,
tot noi,
călcând pe Jarul Durerii,
care trebuie să ne mistuie,
până când ne va salva,
doar Moartea izbăvitoare,
ce va muri odată cu propria ei Ființă,
în care ni se promite,
fals,
că vom exista.

44) Pe povârnișurile Conștiinței

Alunecând,
 pe povârnișurile Conștiinței,
căzută în genunchii Greșelilor Creației,
care se închină,
 la Icoana făcătoare de minuni a Disperării,
ce spală Timpul,
pe tălpile obosite ale Speranței Întunericului,
de a mai ucide,
noi Eternități de Clipe,
furate odată cu noi,
din Amintirile Viitorului,
unde eram Nemuritori alături de Iubire,
după chipul și asemănarea căreia,
 ar fi dorit Dumnezeu,
să-și clădească Lumea,
dacă nu ar fi ratat amarnic,
locul Păcatelor Originare,
de la masa de Joc a Absurdului,
care nu trebuiau să fie incluse,
 în Predestinarea noastră.

45) Vin într-un număr atât de mare să se sacrifice

Gratiile Rugăciunilor Disperării,
au început să dispară,
din apropierea moaștelor,
Cuvintelor noastre,
răsărind în locul lor,
Florile de Foc ale Viselor,
ce se vor împlinite,
în Privirile Nemuritoare,
ale Iubirii,
din care să ne împletim,
coroane de Adevăr,
pe care să le așezăm,
pe frunțile Eternităților de Clipe,
drept mulțumire,
că vin într-un număr atât de mare,
să se sacrifice pentru Trecerea noastră,
cât mai rapidă,
prin Universul,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

46) Un majordom meticulos

Oriunde am merge,
tot într-o groapă a Iluziilor Vieții și Morții,
vom ajune,
chiar dacă raportat la alte planuri existențiale,
nu vom muri niciodată,
ci ne vom clădi propriile noastre repere,
unde Timpul nu va mai fi un ucigaș tăcut,
al Eternităților de Clipe,
ci un posibil majordom meticulos,
care va șterge praful de stele,
de pe umerii Eternității,
iar Spațiul va avea cu totul alte funcții,
pe care mintea noastră,
nici măcar nu ar putea să le priceapă,
atunci când ni se așterne Disperarea,
pe la colțurile Lacrimilor,
unor Morminte de Cuvinte.

47) Ne calculează porția de Viață și Moarte

Iluzia Libertății,
este cea care ne calculează,
porția de Viață și Moarte,
pe care Non-Sensurile Existenței,
urmează să ni le administreze,
pe asfaltul topit al Gândurilor,
ale căror urme,
ni se transformă,
în Cavouri de Cuvinte,
în care ne înmormântăm,
cel mai adesea Fericirea,
care ne părăsește prematur,
neputând suporta aerul poluat al Disperării,
pe care-l respirăm de fiecare dată,
când ne întâlnim,
cu Absurdul și Deșertăciunea Țărânii,
în care ne-am Întrupat,
Nemurirea.

48) Lagăre ale Disperării

Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
ne-au clădit,
din Eternitățile Clipelor Iubirii,
îndeajuns de multe,
Lagăre ale Disperării,
încât să nu putem gândi,
decât în funcție de etaloanele,
pe care Moartea,
prezentă la tot pasul,
le impune,
fiecărei Respirații ale Vieții,
care este de fapt,
o altă formă de agregare,
a Morții,
în Țărâna căreia ne-am întrupat,
Visul Nemuririi,
pe care l-am trăit,
dincolo de acest Univers,
al Durerii.

49) Nu poate fi luat gratuit

E atâta Armonie și Culoare,
în Paradisul întreținut,
cu Sudoarea și Disperarea Infernului,
încât ai crede că Echilibrul,
este o Lacrimă,
care se prelinge pe buzele reci ale Cuvintelor,
pătrunse de Frigul asurzitor,
al Universului unei Priviri,
ce-abia așteaptă să se încălzească,
dacă nu ai ști,
că toate acestea au un Preț,
indiferent cât de mic sau de mare,
că nimic din tot ce este cernut,
de Iluziile Vieții și Morții,
nu poate fi luat gratuit,
de pe rafturile Târgurilor,
Durerii sau Fericirii,
fără a fi taxat cum se cuvine,
de Non-Sensurile Existenței,
pentru care orice există,
de la Ființă la Neființă,
este un produs fără Suflet,
ce trebuie vămuit ca atare,
și abia apoi poate fi livrat,
Viselor sau Speranțelor deșarte,

ale Țărânii Întrupărilor în Disperare.

50) Cumpenele mari și putrezite ale Vremurilor

N-am înțeles niciodată,
până acum,
de ce Fântânile Disperării,
au secat,
iar Speranțele Străinului Subconștient,
sunt în Extaz,
odată ce cănile de pustiu,
ale Sângelui atâtor Gene defecte,
ale Străbunilor,
Păcatelor Originare,
zac însetate,
alături de Cumpenele mari și putrezite,
ale Vremurilor,
ce stau încleștate,
fără să se mai încline,
către o parte sau alta,
până când o Eternitate de Clipă,
a trecut sfioasă pe lângă mine,
traversând Ochii tăi de Cer,
Iubire,
fără ca să mai fie ucisă,
de Timpul care abia aștepta,
să ne mai dăruiască,
încă o frântură din Moartea,

ce oricum ne aştepta tăcută,
la colțul străzii Pustiului,
Nimănui.

51) Arivism ieşit din comun

Au început să cadă,
atât de greu de la înălțimea Gândurilor,
Zorii de plumb ai Penitențelor,
Iluziilor Vieții şi Morții,
încât peste Orizonturile însângerate,
de rănile adânci,
provocate de Singurătate,
s-a lăsat Disperarea,
cu un arivism ieşit din comun,
a luat tot ce se putea,
de la Speranțele deşarte ale Fericirii,
care tocmai traversa,
zebra Simțămintelor,
fiind lovită în plin,
de Absurd.

52) Alungați din orbitele Cerului

Ziduri de Întuneric,
străjuiesc Depărtările Sufletului,
în care se ascund,
Iluziile Vieții și Morții,
de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
de unde ne conduc Destinele,
cu o impertinență și obrăznicie,
pe care doar Întruparea,
le mai pot menține,
în Ochii pierduți și alungați,
din orbitele Cerului,
de către Disperare.

53) Nu credea în Viața de Apoi

Vibrații celeste,
binecuvântează pletele de stele ale Cerului,
Timpii înaripați,
zboară alături de Îngerii Viselor noastre,
Chei de aur ale Speranțelor,
deschid Lacătele Eternității,
pentru Privirile evadate,
din mocirla Iluziilor Vieții și Morții,
cărora le-a murit Moartea,
murind,
pe Tărâmurile Disperării,
unde rătăceau printre adresele,
Cimitirelor de Cuvinte,
rostite în van,
de către Deșertăciunea,
Non-Sensurilor Existenței,
care nu credea în Viața de Apoi,
decât sub forma unui Paradis al Infernului,
identic cu cel terestru,
fără să înțeleagă vreodată,
că este cu totul altceva.

54) Dincolo de Vremurile ce par apuse

Drumuri zidite-n Genele însângerate,
ale Istoriilor,
ne aleargă pașii Destinului,
spre acel Nicăieri,
mai precis,
decât firimiturile de Clipe,
devorate de Timpul criminal,
al Zebrelor,
peste care trec,
Pașii Disperării,
unei Iluzii a Non-Sensurilor Existenței,
ce încearcă să unească,
Viața cu Moartea,
într-o crisalidă a Vremii,
de dincolo de Vremurile,
ce par apuse,
ale Nemuririi.

55) Salt Mortal

Încremenit în nepăsare,
Cerul gri al Zilelor Goale,
ne adâncește,
Cearcănele Gândurilor de plumb,
ce cad peste,
Pașii Orizonturilor însângerate,
de rănile Cimitirelor de Cuvinte,
care își înalță,
cavourile funerare ale Privirilor,
până la Înălțimea supremă a Disperării,
de unde se aruncă,
într-un Salt Mortal,
direct în Inimile Viselor noastre,
ce încă mai bat,
Ora Exactă a Speranțelor,
înăbușite adesea,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței.

56) Restricții de viteză

Am fost oprit în traficul Existenței,
de către Deșertăciune,
spunându-mi că pe porțiunea Fericirii,
aș fi avut restricții de viteză,
precum sunt cele de pe Zebrele,
Durerii sau Indiferenței,
care ne trec către Viață sau Moarte,
dar în toate cazurile amintite,
eram obligat să-mi iau măsura Disperării,
ca fiind cea mai bună prevenție,
în caz de Iubire,
ce este considerată,
cea mai gravă avarie,
a Sufletului,
de către Iluziile Non-Sensurilor Împlinirii.

57) Pânza deasă a Disperării

Lacrimi de Stele,
se revarsă peste Privirile Zorilor,
ce-și spală Ochii de Cer,
în puritatea și Adevărul Absolut,
al Universului,
din care le provine,
roua Vibrațiilor Nemuririi,
ce ne hrănesc Amintirile Viitorului,
cu noi Vise despre Profunzimea,
Străinului Subconștient,
al Iubirii,
care se află în fiecare dintre noi,
încercând să ne scape,
de Iluziile Vieții și Morții,
ale căror Amăgiri,
ne-au țesut pânza deasă a Disperării,
din care ne croim,
îmbrăcămintea,
Speranțelor deșarte.

58) Până la ultima picătură de Iubire

S-a mai înseninat Cerul Privirii tale,
alungând din Norii de plumb,
ai Iluziilor Vieții și Morții,
care-ți turnau în cănile de pustiu,
ale Cearcănelor Zilei,
Apa Clipelor Goale,
de noi înșine,
atât de rătăciți,
printre meandrele Disperării,
din mocirla Întrupării,
încât am decis,
să ne facem propria noastră roată de olărit,
unde să învârtim Anii cărunți,
ai Frigului de pe buzele Cuvintelor,
până când din lutul Viselor,
vor ieși noi căni,
de Fericire,
de data aceasta,
din care să ne sorbim Viața,
până la ultima picătură,
de Iubire.

59) Pe drumurile fără oprire ale Singurătății

Aripi de Cer,
zdrobite de întunericul Nopții adânci,
din Sentimentele noastre,
strivite de fiecare dată,
de Indiferența Zorilor,
atunci când vor să se ridice,
din Privirile căzute,
în Țărâna rece și inexpresivă,
a Întrupării în Disperare,
a Speranțelor,
încătușate de Iluziile Vieții și Morții,
pe drumurile fără oprire,
ale Singurătății.

60) Până la înălțimile Iubirii

Cascade de Patimi,
cad pe frunțile Zidurilor dintre noi,
ce par părăsite,
până și de către Destinele Nimănui,
care ne răstignesc Eternitățile Clipelor,
pe marmora rece și inexpresivă,
a Gândurilor,
sculptate de către Iluziile Vieții și Morții,
pentru a fi așezate,
la răscrucile Flăcărilor de Cuvinte,
ale Viselor,
ce-ar dori să ne ardă,
cu Jarul Simțămintelor,
într-atât încât,
eliberați de trupul Disperării,
dăruit de către Deșertăciunea acestei Lumi,
am putea ajunge,
până la înălțimile,
Iubirii.

61) Icoane făcătoare de Minuni Disperărilor

Ramuri de Întrebări,
în bătaia Furtunilor,
ce tună și fulgeră cu Răspunsuri,
se rup neîncetat,
de Gândurile mutilate,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ce ridică Catedrale de Dureri,
Non-Sensurilor Existenței,
pline de Icoane făcătoare de Minuni,
Disperărilor,
în care ne spălăm Privirile murdărite,
de prafurile care se ridică,
din Bordelurile Zilelor Goale,
ce ne zâmbesc lasciv de la ferestrele,
Absurdului.

62) Ne controlează orice mişcare a Viselor

Reproşuri udate din belşug,
cu Sângele Străbunilor,
care țâșnește din Genele coclite,
ale Păcatelor Originare,
pe care suntem forțați să le purtăm,
la gâturile de lebede cântătoare,
ale Disperărilor,
care ne controlează,
orice mișcare a Viselor,
ca nu cumva să reușim,
să evadăm vreodată,
de pe Tărâmurile Întrupării în Durere,
ale Iluziilor Vieții și Morții.

63) Ceața Cuvintelor noastre

Era atât de deasă,
Ceața Cuvintelor noastre,
încât nici lamele ascuțite,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
n-ar fi reușit să ne-o taie,
pentru a fi servită,
Eternităților de Clipe,
ce urmau a fi ucise,
de către Timp,
pentru a vopsi cu ele,
Zebra pe care să trecem,
spre Moarte,
împreună,
lăsându-ne pradă Singurătății,
de a fi despărțiți,
de Eternitatea Disperării,
ascunsă într-o Clipă a Nimănui.

64) Ce încă mai cred în noi

Dorințe vulgare,
așternute pe paturile de Cuvinte,
ale Zilelor Goale,
ce păzesc colțurile Viselor neîmplinte,
de unde fac cu ochiul,
Disperărilor atât de bogate,
în Deșertăciuni,
încât sunt invidiate,
până și de Iluziile Vieții și Morții,
ce nădăjduiesc să le angajeze,
pe Domeniile Gândurilor,
pe care le conduc,
spre nesăbuința și îndestularea,
Durerii,
Regretelor și Remușcărilor,
unor Speranțe,
ce încă mai cred în noi.

65) Ne cad

Maluri dezgolite de Priviri,
cad,
în lacurile de sudoare,
ale Gândurilor de plumb,
ce ne apasă Cerul Viselor,
atât de tare,
încât până și Norii Întrebărilor,
ne cad,
pe pleoapele înlăcrimate ale Nehotărârilor,
prinse de lanțurile groase și insensibile,
turnate din carnea stricată a Disperărilor,
care ne este vândută,
la Târgul Suferinței,
astfel prelucrată,
încât devine,
Visele deșarte,
din Anii încărunțiți,
de Singurătatea,
pe care o vom consuma împreună.

66) Deșertăciunea Disperării Umbrelor

Dorințe ascunse,
în Zâmbetele încleștate,
de Ridurile Viselor,
scăpate prin albiile reci și indiferente,
ale Regretelor,
ce și-au pierdut cumpătul,
când au fost nevoite,
să se spele în Sângele Străbunilor,
Păcatelor Originare,
care ne-au tăiat Amintirile Viitorului,
hrănind cu ele,
Deșertăciunea Disperării Umbrelor,
ce alcătuiesc,
trupurile Cuvintelor,
atâtor Faceri fără rost,
care ne-au clădit Destinele,
întrupate în Non-Sensurile Existenței.

67) Sub Cerul de plumb al Apăsărilor

Vorbe Goale,
pierdute printre rochiile Zilelor,
despuiate de Dorințe,
se mistuiesc sub Cerul de plumb,
al Apăsărilor,
din care ni s-au întrupat,
Disperările,
din ce în ce mai grele,
peste Țărâna Privirilor împotmolite,
în mocirla Orgiilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
de care nu putem scăpa,
nici dacă ne ascundem,
în Mormintele Cuvintelor,
de unde încă se mai simte,
mirosul greu de cadavru,
intrat în putrefacție,
care ne caracterizează Destinul,
acestei Lumi,
a cărei împlinire se măsoară,
în Durere și Desfrâu.

68) Fără de Suflet fără de Sens

Zăpezile murdare ale Cuvintelor,
au înghețat,
pe Buzele învinețite de Apusurile Singurătății,
din care Iluziile Vieții și Morții,
și-au tăiat căte o felie de Fericire,
drept recompensă pentru reușita lor,
în a desțeleni,
Tărâmurile,
fără,
de Suflet,
ale Disperării,
din privirile pierdute pe străzile,
fără,
de Sens,
prăfuite cu Regretele,
Iubirii,
ce ne-au părăsit,
Țărmurile Promisiunilor,
fără,
a se mai reîntoarce vreodată,
în Surâsul Cerului,
care a încremenit,
pierdut în Întunericul,
orfan de Orizonturile Sentimentelor,

pentru totdeauna.

69) Să ia odată pentru totdeauna în Moarte

Regrete bătrâne,
sprijinite în bastoane de Amintiri,
abia se mai clintesc,
din sanatoriile Cuvintelor,
din ce în ce mai ruinate,
la porțile cărora nu este primit nici un Gând,
ce ar dori să le viziteze,
grădinile de Remușcări,
împrejmuite cu gardurile de sârmă ghimpată,
ale Disperării,
ce apără Privirile abătute,
ale Speranțelor deșarte,
de Ochii iscoditori,
ai Lacrimilor,
prelinse din Nesfârșirea Orizonturilor,
ce cad peste Ridurile Timpului,
sătul și el,
de indiferența aparentă,
a Iluziilor Vieții și Morții,
care par a nu mai fi trecut pe aici,
de o Veșnicie,
să ia odată pentru totdeauna,
în Moarte,
această Existență,

a Non-Sensurilor.

70) Până la cea din din urmă Urmă și Umbră

Nu există Miracol mai mare,
 decât Cunoașterea,
și nici Decepție precum Disperarea,
de a exista,
 atât de dator Morții,
încât toate Non-Sensurile,
 acestui Tărâm al Întrupării Tenebrelor,
devin atât de proeminente,
 tocmai datorită,
Deșertăciunii,
 care se varsă în Absurdul Privirilor,
unui Dumnezeu,
al Greșelilor Creației,
pline de Păcate Originare,
atât de meschine,
încât până și aripile imaculate ale Îngerilor,
se prăbușesc,
 în mocirla acestei Lumi,
care se dovedește,
până la cea din din urmă,
Urmă,
și Umbră,
că ar fi a Nimănui.

71) Nu a existat niciodată un Câștigător

Câte Vise nu au devenit deșarte?,
fiindcă s-au împotmolit,
în propria lor,
Glorie,
ce s-a dovedit a fi o mare Dezonoare,
pe câmpurile de bătălie,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
unde doar cel Învins poate Câștiga,
rămășagul pervers cu Disperarea,
unei Întrupări a Nimănui,
pentru care nu a existat niciodată,
un Câștigător,
oricât de mari Imperii de Vorbe Goale,
ar fi condus,
înăbușind Istoriile,
cu Sângele alterat al Genelor Defecte,
scurs prin venele Străbunilor,
Păcatelor noastre Originare.

72) Știau că altfel

Strivit,
de atâtea Ziduri masive de Întrebări,
rătăcite,
printre bulgării Cuvintelor de zăpadă murdară,
ale Gândurilor,
care se rostogolesc peste Disperarea,
de a fi cel de dinaintea acestei Lumi,
a Nimănui,
acel Suflet,
pe care-l poate înțelege,
doar Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
pe care nu-l pot vedea,
fiind orbit de către,
Iluziile Vieții și Morții,
ce știau că altfel,
aș evada din mine însumi,
până pe Steaua Nemuririi,
de unde am căzut,
scăpându-mi Iubirea,
din brațele slăbite ale Predestinării.

73) Cu Fantomele Cuvintelor

Țărmurile Singurătății Întunericului,
Privirilor,
se zbat de Valurile Întrebărilor,
din ce în ce mai acide,
care ne sparg stâncile falselor Iubiri,
pe care încep să ningă,
cu Fantomele Cuvintelor,
ieșite din spuma albă a Uitării,
care s-a zbătut în oceanul Disperării,
visând la Aripile de Înger ale Fericirii,
care s-au prăbușit haotic,
peste Flăcările ce-abia mai pâlpâiau,
ale Sentimentelor înecate,
în propriile lor Speranțe deșarte,
încâlcite printre Iluziile Vieții și Morții.

74) Care s-a strivit

Alerg printre stelele căzătoare,
 ale Destinelor,
încercând să o prind,
pe cea pătată cu propria mea Conștiință,
izvorâtă din adâncurile,
Iluziilor Vieții și Morții mele,
pentru a o agăța de Bolta Gândurilor,
devenită din ce în ce mai întunecată,
și mai grea,
până când a început,
 să-mi cadă peste fruntea Viselor,
 ce doreau să-și ia zborul,
către Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
care s-a strivit,
de Remușcările mele,
de a-l fi ingnorat până acum.

75) Să pot trece de Zidurile Deșertăciunilor

La toate încercările mele,
cel de dinaintea acestei Lumi,
de a fi eu însumi,
mi s-au împotrivit cu strășnicie,
Iluziile Vieții și Morții,
ce nu vroiau pentru nimic în lume,
ca Amintirile Viitorului,
să-mi fie dezvăluite,
de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
ale cărui aripi,
mi-ar fi devenit îndeajuns,
încât să pot trece,
de Zidurile Deșertăciunilor,
Non-Sensurilor Existenței,
pe care să le înnod definitv,
de stâlpul Uitării.

76) Al cărei tren de Adevăr Absolut

Crevase de Zâmbete,
scobite adânc,
 în Ghețarii Privirilor,
se topesc lăcrimând,
 de dorul Ochilor de Cer,
ai Oceanului de Singurătate,
ale cărui valuri înspumate de Cuvinte,
vuiesc printre urechile scoicilor,
 unui Timp,
 ce a rămas al Nimănui,
în gara pustie,
 a Iubirii,
al cărei tren de Adevăr Absolut,
condus de Predestinare,
nu va mai reveni niciodată,
pe fruntea Sufletelor noastre.

77) De mână cu Fantomele Cuvintelor

Am ajuns,
să ne plimbăm de mână,
cu Fantomele Cuvintelor,
pe care le îmbrățișăm de fiecare dată,
când ne reamintim,
de Zidurile masive,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne-au despărțit de noi înșine,
într-atât încât,
până și podurile de Speranțe,
pe care le-am ridicat,
peste Apele tulburi ale Disperărilor,
ni s-au prăbușit,
în prăpastiile adânci,
care ne separau Visele,
de strigătul surd,
al Lacrimii,
în care înotam,
spre Singurătate.

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre,* sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd,

tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul

”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la

lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care

contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia", care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane", în acelaşi articol din „România literară", în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează" acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment", „mici disperări" şi „mici gîndiri". Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e

problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-

lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să

poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la

poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi

e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective", şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…". Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării." Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine". Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul" semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare": „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia

Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

SORIN CERIN
- DISPERARE -
-poeme filosofice-

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se

ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i

se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că

viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă" a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate".

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării"sau de către „ochii" fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc".

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii

de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente

disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".

SORIN CERIN
- DISPERARE -
-poeme filosofice-

- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"

SORIN CERIN
- DISPERARE -
-poeme filosofice-

- **Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

Cărţi publicate

Literatură Sapienţială

Volume de aforisme

- Culegere de Înţelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediţie de ReferinţăWisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition, **conţine un număr de 11 486 de aforisme structuralizate în 14 volume publicate anterior la alte edituri, ce sunt incluse în actuala culegere**. 2014
- Dumnezeu şi Destin God and Destiny2014
- Rătăcire Wandering2013
- Libertate Freedom2013
- Cugetări esenţiale2013

- Antologie de înţelepciuneAnthology of wisdom 2012 conţine un număr de 9578 de aforisme, maxime şi cugetări de Sorin Cerin.
- ContemplareContemplation 2012
- DeşertăciuneVanity 2011
- Paradisul şi InfernulParadise and Inferno 2011
- PăcatulThe Sin 2011
- IluminareIllumination 2011 Conţine un număr de 693 aforisme
- Culegere de înţelepciune în care apar pentru prima oară volumele **Înțelepciune**, **Patima** și **Iluzie și realitate**, alături de cele reeditate ca **Nemurire**, **Învață să mori** și **Revelații**, volume apărute atât separat cât și împreună în culegere în edițiile de limbă engleză online sau tipărite, din Statele Unite, Wisdom Collection 2009 Conţine un număr de 7012 aforisme
- ÎnţelepciuneThe book of wisdom 2009 Conţine un număr de 1492 aforisme.
- Învaţă să mori 2009 Conţine un număr de 1219 aforisme.
- Nemurire 2009 Conţine un număr de 856 aforisme.
- Revelaţii 21 Decembrie 20122008 Conţine un număr de 2509 aforisme.

Volume de inspiraţie sapienţială

- IubireAmourLove 2008
- Antichrist, fiinţă şi iubire 2007

Volume de studii filozofice

- CoaxialismulThe Coaxialism2007
- Moarte, neant aneant viaţă şi Bilderberg Group2007
- Logica coaxiologică2007
- Starea de concepţiune în fenomenologia coaxiologică2007

Volume de poezie filozofică

- Steaua Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 The Star of Immortality- Philosophical poems -the United States of America 2018
- Iluzia Mântuirii- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Întâmplare Neîntâmplătoare - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Singuratatea Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Drame de Companie - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Calea spre Absolut - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Dumnezeul meu - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Angoase existentiale- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 Existential Anguishes - Philosophical poems the United States of America 2018
- Mai Singur - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Pe Umerii Lacrimii Unui Timp - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- În sălbăticia Sângelui - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Început și Sfârșit - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Transcendental - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Amintirile Viitorului - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Înțelesul Iubirii –Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Tot ce a rămas din noi este Iubire -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Creația Iubirii -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Zâmbetul este floarea Sufletului -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Omul este o șoaptă mincinoasă a Creației- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Condiția Umană- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Agonia- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Iubire și Sacrificiu- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Iluzia Existenței - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Illusion of Existence: Philosophical poems the United States of America 2017
- Existențialism - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 Existentialism: Philosophical poems the United States of America 2017

- Ființă și Neființă - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Being and Nonbeing: Philosophical poems the United States of America 2017
- Oglinzile Paralele ale Genezei - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Parallel Mirrors of the Genesis: Philosophical poems the United States of America 2017
- Existenta si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Existence and Time: Philosophical poems the United States of America 2017
- Obiecte de Cult - Poeme Filosofice[58](Statele Unite ale Americii) 2017Objects of Worship: Philosophical poems the United States of America 2017
- Copacul Cunoașterii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Tree of The Knowledge: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Amintirii- Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Memory: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Mortii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Death: Philosophical poems the United States of America 2017

- Eternitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017Eternity: Philosophical poems the United States of America 2017
- Strainul Subconstient al Adevarului Absolut - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Paradigma Eternitatii - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Marea Contemplare Universala - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Bisericile Cuvintelor - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Trafic de carne vie - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Vremurile Cuielor Tulburi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Divinitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- La Cabinetul Stomatologic - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Origami - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Dinainte de Spatiu si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- A Fi Poet editura eLiteratura, București 2015

- O Clipă de Eternitate editura eLiteratura, București 2015
- Suntem o Hologramă editura eLiteratura, București 2015
- Zile de Carton editura eLiteratura, București 2015
- Fericire editura eLiteratura, București 2015
- Nonsensul Existentei Statele Unite ale Americii 2015 The Nonsense of Existence - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Liberul arbitru Statele Unite ale Americii 2015The Free Will - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Marile taceri Statele Unite ale Americii 2015 The Great Silences - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Ploi de Foc Statele Unite ale Americii 2015 Rains of Fire - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Moarte Statele Unite ale Americii 2015 Death - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Iluzia Vieții Statele Unite ale Americii 2015 The Illusion of Life - Poems of Meditation the United States of America 2016

- Prin cimitirele viselor Statele Unite ale Americii 2015 Through The Cemeteries of The Dreams - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Îngeri și Nemurire Statele Unite ale Americii 2014 Angels and Immortality - Poems of Meditation the United States of America 2017
- Politice Statele Unite ale Americii 2013
- Facerea lumii Statele Unite ale Americii 2013
- Cuvântul Lui Dumnezeu Statele Unite ale Americii 2013
- Alegerea Mantuitorului Statele Unite ale Americii 2013

Volume de poezie de filosofie a iubirii

- Filosofia Iubirii - Dragoste și Destin - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017 The Philosophy of Love - Love and Destiny: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Verighetele Privirilor - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017The Philosophy of Love-The Wedding Rings of Glances-Philosophical poems the United States of America 2017

- Filosofia Iubirii - Fructul Oprit - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Philosophy of Love - The Forbidden Fruit: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Lacrimi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Philosophy of Love- Tears: Philosophical poems the United States of America2017

Volume de poezie de dragoste

- Adresa unei cești de cafea 2013
- Memento Mori 2012
- Parfum de eternitate 2012
- Umbrele Inimilor 2012
- Inimă de piatră amară 2012
- Legendele sufletului 2012
- Adevăr, Amintire, Iubire 2012
- Eram Marile Noastre Iubiri 2012
- Suflete pereche 2011
- Templul inimii 2011
- Poeme de dragoste 2009

Romane

- *Destin* 2003

- *Trilogia Destiny cu volumele PsychoApocalipsa şi Exodus urmând să apară Lumina Divină doi ani mai târziu ce avea să întregească ciclul Originea lui Dumnezeu* 2004- 2006
- *The origin of God apărut în Statele Unite ale Americii cu volumele The Divine Light PsychoThe Apocalypseşi Exodus*2006

SORIN CERIN
- DISPERARE -
-poeme filosofice-

SORIN CERIN
- DISPERARE -
-poeme filosofice-

SORIN CERIN
- DISPERARE -
-poeme filosofice-

SORIN CERIN
- DISPERARE -
-poeme filosofice-

SORIN CERIN
- DISPERARE -
-poeme filosofice-

SORIN CERIN
- DISPERARE -
-poeme filosofice-